

המעשייה של טקלינו

(Esterzili)

זהו סיפור על רועה עני, כל כך עני שבשמו חבוייה דלותו. באמת נקרא טקלינו (עקב קטן), כי נעל נעלי בד עם עקבים מפשתן במקום מעור.

וכמה כבשים היו לרועה טקלינו? אפשר היה לספורם על אצבעות יד אחת וגם זה היה יותר מדי. לכל כבשה היה שם, גם שם משפחה וגם שם חיבה והוא התייחס אליהם לא כאל חיות, כי אם כאל אחים ואחיות, או כמו בני משפחה. טקלינו חי לבד עם הכבשים, תמיד ובכל מקום. לא היה לו בית,

לא ידידים, גם לא אגורה שחוקה. הסיפור מתחיל באחר צהרים אחד בקיץ. טקלינו התרענן בצל של עץ אלון ואת חבריו מצא בניגונים, שהפיק מחליל קנה, שעשה במו ידיו.

לפתע שמע מנגינה שהגיעה מהיכן שהוא, מנגינה קלילה ומתקתקה. מסביב לא היו בתים, לא כפרים ואף נפש חיה. טקלינו נעמד והאזין מוקסם. המנגינה הייתה בערך כזאת:

" הארמון וטקלינו
הם רוזנים מסרצינו
ארמון וטקפורטה
של רוזנים מסרצינו."

הרועה האזין וחשב: "מהיכן בא הקול הזה?" הוא שאל את עצמו. "זה נשמע כמו קול לא אנושי. כבר שמעתי רועים שמצטיינים בשירה בקול טנור, אך אף אחד לא בכזאת מתיקות, בחן רב שכזה, בכזאת מוסיקה. כמעט כמו קול של זמיר."

טקלינו עזב את צל עץ האלון ובלי לשים לב הלך אחרי הקול בחפשו את המקום ממנו בא. הלך והלך עד שמצא דלת קטנטונת. לא הייתה זאת דלת של בית, כי מאחוריה לא היה בית, גם לא דלת של ארמון, כי גם ארמון לא היה שם. הדלת הייתה באבן שחם והאבן הזאת התרוממה מעל גבעה, בין צמח שרך אדום ועץ אפרסק בר. הקול בקע מאחורי הדלת הקטנה הזאת. טקלינו יותר ויותר מסוקרן דחף לאט את מקש הדלת, לבו רועד מעט, אך לא

יותר מדי. אחרי שהתגבר על הדלת הקטנה הזאת, הרועה מצא את עצמו בסלון, שאין יודע איך הגיע לשם, לגבעה קטנה. המקום היה עצום, עם רצפות מבדולח ולאורך הקירות היו תלויים תכשיטים בכל צורה, מזרחיים ומוזרים, שהבריקו ודלגו וצלצלו כאלו אמרו: "ברוך הבא טקלינו ברוך - הבא!"

או כך לפחות הוא הרגיש, או האמין שהוא שומע מקהלה כזאת.

באמצע הסלון עמד נול, כולו זהב ויהלומים, שנגן כמו עוגב של כנסיה ולווה את קולה של אישה יפה. אישה כל כך יפה, שטקלינו לא ראה עוד יפה כמוה.

גם לא בחלומות.

היו לה עיניים כמו ים, שערות כדגן והידיים לבנות, שדמו לעננים או ליונים. טקלינו הביט בה, נאלם דום ולא היה מסוגל לומר מלה אחת. לא גמגום. לא ברכה. לא כלום. גרונו היה יבש כאילו חודשים לא שתה.

האשה לא יכלה להיות אשה רגילה, ובהכרח הייתה קוסמת או פיה או מכשפה או מי יודע מה. היא הסתובבה, ראתה את הרועה וחייכה. "ברוך הבא טקלינו" אמרה, "אני מכירה אותך. גם אם לא ראית אותי מעולם. אני יודעת שאתה אדם עני אבל טוב. ואני יודעת שאתה ראוי למתנה עבור טוב לבך. הסתכל מסביב. בחר לך וקח מה שאתה רוצה. וטקלינו ענה: "אני לא רוצה מתנות, גברתי, לא כסף ולא זהב. אני רוצה להישאר ולחיות אתך. להיות בארמון הזה בזמן שאת שרה."

"הקסם הוא קסם, נערי" אמרה הפיה "ואת חוקיו אי אפשר לשנות. גם אני לא יכולה. קח את המתנה שאתה רוצה, אך אחרי-כן עליך ללכת מכאן."

טקלינו הביט מסביב ובין כל כך הרבה טוב לא ידע במה לבחור. לבסוף החליט על פעמון קטן כולו מזהב. "מה תעשה בו?" שאלה הפיה.

"אשים אותו על צווארה של ביאנקה-נרה שהיא הכבשה הכי יפה שיש לי, זאת שגם נותנת הכי הרבה חלב."

"זאת טעות, יקירי" הוסיפה הפיה "עדיף שתקח את תיבת הזהב הזאת ותכשיטים, אתה יכול למכרם ועם הרווח תוכל להקים לך בית או אפילו ארמון. ואתה תוכל להרשות לעצמך להחזיק בפועלים שיעבדו עבורך. תהיה עשיר. לא תצטרך עוד לעמול

מאחורי כבשיך ולא יהיו לך יותר עקבים מפשתן ונעלי בד, אלא נעלי בית של נסיך."

טקלינו הקשיב, אך לא שנה את דעתו. הוא רק בקש את הפעמון הקטן מזהב עבור כבשתו ביאנקה-נרה ורק בקש לשמוע עוד פעם את שירת הפיה.

הפיה שרה שוב. היא שרה במשך חצי שעה, שלטקלינו נראה כמו רגע. אחרי כן הפסיקה לשיר ונתנה לרועה את הפעמון הקטן, לוותה אותו אל הדלת וברכה אותו לשלום.

טקלינו מבולבל ומכושף חזר אל עדרו, ראה את ביאנקה-נרה ואת שני הכבשים האחרים (היו לו רק שלושה), ו... כאילו התעורר מחלום, חשב שאולי טעה בבחירתו. אם כבר לא תיבת זהב שלמה, אז לפחות יכול היה לקחת קצת זהב. לא על מנת שאחרים יעבדו בשבילו, אך לפחות כדי שיוכל לקנות לעצמו מזון קצת שונה מחלב וגבינה, אותם אכל כרגיל, כדי להחליף נעליים, כדי לחיות חיים קצת יותר תרבותיים, עם בית וחלקת אדמה עליה יוכל לשתול ארבע עגבניות וחסה אחת.

לא עבר זמן רב במחשבה על כל הדברים האלה וטקלינו רץ חזרה כמו משוגע. חסר נשימה חזר אל הגבעה על מנת לחפש את הפיה, את הנול המנגן ואת האולמות מלאי התכשיטים.

בסוף הגיע עייף עד מוות אל אבן השחם, אל עץ האפרסק ואל הסלע הגדול, בה ראה את הדלת.

אבן השחם עדיין הייתה שם, גם אפרסק הבר, גם הסלע הגדול.

אך לא דלת ולא פיה.

טקלינו נעמד.

טקלינו המתין.

יום אחד, שנה אחת, חיים שלמים.

אך אף אחד לא הופיע שוב.

והסיפור נגמר.